

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 92/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť T. M., Rakúsko, t. č. vo väzbe, a R. M., Rakúsko, t. č. vo väzbe, oboch zastúpených advokátom Mgr. M. P., B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 20/2007 zo 7. novembra 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. M. a R. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2008 doručená sťažnosť T. M., Rakúsko, t. č. vo väzbe, a R. M., Rakúsko, t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovatelia“), oboch zastúpených advokátom Mgr. M. P., B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 20/2007 zo 7. novembra 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: PPZ-44/BOK-C-2006 z 29. novembra 2006 boli obaja sťažovatelia obvinení pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) a d) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Tp 164/06 z 1. decembra 2006 boli sťažovatelia vzatí do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a ich väzba začala plynúť 28. decembra 2006. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia 11. decembra 2006 sťažnosti, o ktorých rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 Tpo 79/2006 z 20. decembra 2006 tak, že ich zamietol.

Dňa 15. mája 2007 rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 2 Tp 73/07 o predĺžení lehoty väzby sťažovateľov do 28. novembra 2007. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia sťažnosti, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 tak, že ich zamietol.

Sťažovatelia uvádzajú, že okresný súd doručil návrh Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) na predĺženie väzby všetkým obvineným v ich trestnej veci v dňoch 14. až 17. mája 2007 so žiadosťou o vyjadrenie v 5-dňovej lehote, ale ich obhajcovi tento návrh nebol doručený. Sťažovatelia v tejto súvislosti poukazujú na to, že hoci im okresný súd určil na vyjadrenie 5-dňovú lehotu, o návrhu krajskej prokuratúry rozhodol už 15. mája 2007 uznesením sp. zn. 2 Tp 73/07 tak, že rozhodol o predĺžení ich väzby do 28. novembra 2007.

Označené uznesenie okresného súdu o predĺžení väzby podľa sťažovateľov bolo síce ich obhajcom doručené, *„avšak v takej lehote, že lehota na podanie sťažnosti uplynula bud'*

28. 5. 2007 alebo 29. 5. 2007“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľa poukazujú na pochybenia okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o návrhu krajskej prokuratúry na predĺženie ich väzby a v tejto súvislosti okrem iného uvádzajú:

«Dňa 21. 5. 2007 vyzval náš obhajca OS NR na doručenie návrhu KP NR na vyjadrenie. Na výzvu reagoval OS NR prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky JUDr. J. a dňa 22. 5. 2007 mu prostredníctvom faxu poslal kópiu návrhu prokurátora KP NR so žiadosťou, aby sa k nemu vyjadril a zároveň mu poslal kópiu uznesenia 2 Tp 73/07. Vzhľadom na chybu prenosu faxu však došla iba prvá strana uznesenia OS NR a návrh prokurátora nedošiel celý. O uvedenom informoval OS NR a žiadal nápravu a doručenie rovnopisu uznesenia.

Dňa 22. 5. 2007 sa OS NR prostredníctvom JUDr. J. u každého obhajcu v telefonickom rozhovore opýtal, či proti uzneseniu OS NR podávajú sťažnosť aj napriek skutočnosti, že im ešte nebolo doručené. Následne bol o obsahu telefonických rozhovorov vyhotovený úradný záznam.

Dňa 23. 5. 2007 odstúpil Okresný súd Nitra spisový materiál č. k. 2 Tp 73/07 Krajskému súdu v Nitre, ktorý spis vrátil s odkazom, že chýbajú doklady o doručení uznesenia 2 Tp 73/07 všetkým obhajcom.

Vzhľadom na „časovú tieseň“, požiadal OS NR dňa 24. 5. 2007 KP NR o povolenie výsluchu obvineného M. a spol. a po udelení súhlasu a poverenia JUDr. J. výsluchom obvinených sme boli dňa 24. 5. 2007 OS NR vypočutí v UVV BA bez informovania a bez účasti obhajcov iba k okolnosti či si proti uzneseniu sp. zn. 2 Tp 73/07 podávame sťažnosť.

Dňa 25. 5. 2007 predložil OS NR spisový materiál opätovne KS NR na rozhodnutie o sťažnostiach obvinených. KS NR tento prijal a 8:45 hod. rozhodol o zamietnutí sťažností, čím potvrdil rozhodnutie OS NR o predĺžení väzby do 28. 11. 2007.

Sťažnosti obhajcov proti uzneseniu OS NR 2 Tp 73/07 boli OS NR doručené v dni 28. 5. 2006 avšak až po 9:00 hod. alebo dňa 29. 5. 2006 a nie sú obsiahnuté v rozhodnutí KS NR.»

V sťažnosť sa ďalej uvádza, že sťažovateľom bol „návrh na predĺženie väzby ako aj

uznesenie Okresného súdu o predĺžení väzby doručené iba v slovenskom jazyku, bez prekladu do nemeckého jazyka, v ktorom by sme mohli pochopiť obsah písomnosti.

Dňa 24. 4. 2007 pri výsluchu, ktorého účelom bolo zistiť či si sťažovateľ v 1. a 2. rade podávajú sťažnosť proti uzneseniu OS NR sp. zn. 2 Tp 73/07 žiadali o poradu s obhajcom a o jeho prítomnosť, na čo nám však bolo povedané, že by to trvalo dlho.

Výsluchy sťažovateľov v 1. a 2. rade v UVV netrvali dlhšie ako 10 min., čo je zrejme z časov označených za skončenie zápisnice. V tak krátkom čase sa mali bez obhajcu a bez prekladu uznesenia do jazyka ktorému rozumieme rozhodnúť či si podávajú alebo nepodávajú sťažnosť proti uzneseniu OS NR. Doba 10 min. je pritom príkrátka aj na poučenie v dvoch jazykoch a na zaprotokolovanie výpovede v dvoch jazykoch.

Uvedeným postupom, keď pred predĺžením lehoty trvania väzby neboli vypočítaní obvinení, neboli im písomnosti doručené v jazyku, ktorý ovládajú a ani nebolo platne a riadne doručené uznesenie OS NR sp. zn. 2 Tp 73/07 bolo porušené ustanovenie §§ 2 ods. 2, 20; 72 ods. 2; 179 ods. 1, ods. 3; 65 Tr. por. a uvedený postup je aj v rozpore s rozhodnutím NS SR Rt 3/72.

Samotným výsluchom obvinených, ktorým sa OS NR snažil obísť predpísaný postup pre predĺženie lehoty väzby porušil ustanovenia §§ 2 ods. 7, 9; 37 ods. 1 písm. a), d); 121 ods. 1 Tr. por.

Pri riadnom výkone svojich právomocí by musel OS NR najprv doručiť rovnopis uznesenia sp. zn. 2 Tp 73/07 nášmu obhajcovi a potom počkať na uplynutie lehoty pre podanie sťažnosti.

Uvedený postup by určite, trval dlhšie ako do 28. 6. 2007, čo by znamenalo povinnosť prepustiť nás dňa 29. 6. 2007 z väzby, nakoľko by po uplynutí 6 mesačnej lehoty väzby nebolo rozhodnuté o jej predĺžení.

Postupom OS NR a aj KS NR, ktorý prijal vec na rozhodnutie bez vykázaného riadneho doručenia a následne rozhodol o predĺžení väzby porušili uvedené súdy najmä ustanovenia §§ 76 ods. 3, 179 ods. 3 druhá veta, 190 ods. 2 písm. b), 192 ods. 1 písm. b), 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. “.

Vzhľadom na uvedené podali sťažovatelia 5. júna 2007 prostredníctvom svojho obhajcu Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“)

«podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodovania OS NR a KS NR v trestnej veci sp. zn. 2 Tp 73/07 podľa §§ 32 ods. 1, 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Následne boli sťažovatelia 19. júna 2007 vyrozumení, že ministerstvo posudzuje ich podanie „ako podnet podľa § 371 ods. 2 Tr. por. a na tom základe preskúma väzobné spisy a rozhodne o podaní dovolania“.

Dňa 26. júla 2007 boli sťažovatelia ministerstvom „vyrozumení, že po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu OS NR nebolo zistené porušenie ustanovenie trestného zákona a Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovalo podanie dovolania. Z odôvodnenia vyplývalo, že obhajca sťažovateľa v 1. a 2. rade nepredložil do času rozhodovania OS NR o predĺžení väzby plnú moc a z toho dôvodu mu nebolo doručené jeho rozhodnutie“.

Dňa 3. augusta 2007 sťažovatelia prostredníctvom svojho obhajcu požiadali ministerstvo „o vysvetlenie a predložili doklady z ktorých vyplývalo, že sa obhajca zúčastňoval úkonov pred vyšetrovateľom, že dňa 7. 2. 2007 požiadal KP NR o prepustenie sťažovateľa v 1. rade z väzby a zúčastnil sa verejného zasadnutia pred OS NR dňa 11. 4. 2007 a teda musel predložiť plnú moc“.

Dňa 20. augusta 2007 boli sťažovatelia ministerstvom vyrozumení, že „na výsledkoch svojho prieskumu trvajú, ale bližšie nebolo vysvetlené ako je možné nepredložiť PM a pritom sa zúčastňovať na trestnom konaní pred vyšetrovateľom, pred KP NR, pred OS NR a KS NR“.

Na tomto základe podali sťažovatelia 2. júla 2007 „dovolanie podľa §§ 368 a nasl., 371 ods. 1 písm. b), 386 ods. 1, 2 Tr. por.“.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 20/2007 zo 7. novembra 2007 dovolanie sťažovateľov odmietol. Sťažovatelia tvrdia, že postupom a označeným uznesením boli porušené ich práva „domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne

Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“.

Sťažovatelia poukazujú na to, že najvyšší súd svoje rozhodnutie o odmietnutí ich dovolania „odôvodnil v podstate tým, že napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Z tohto dôvodu nie je možné podať dovolanie, tak ako to predpokladá ustanovenie § 368 a nasl. Tr. por.“.

Podľa sťažovateľov „*zužujúci výklad pojmu právoplatné rozhodnutie na rozhodnutia meritórne - právoplatné vo veci samej a delegovanie aktívnej legitímácie výhradne na subjekt (Ministerstvo spravodlivosti SR), ktorý nie účastníkom konania a od ktorého vôle závisí možnosť brániť svoje základné ľudské práva garantované Ústavou SR a Dohovorom je neprípustný a v rozpore s čl. 5, čl. 6 Dohovoru a čl. 46 Ústavy SR.*

Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že subjektívne rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR v takom prípade nemusí byť ani odôvodnené a ani nepodlieha žiadnemu druhu preverenia nadriadenou inštanciou.

Delegovanie aktívnej legitímácie na ochranu základných ľudských práv a slobôd tak závažných ako je osobná sloboda na subjekt, ktorý nie je účastníkom konania predstavuje neprípustnú prekážku v prístupe na súd a na spravodlivé súdne konanie, tak ako je zakotvené v čl. 6 Dohovoru“.

Opierajúc sa o uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd SR postupom a uznesením zo dňa 7. 11. 2007, sp. zn. 5 Tdo 20/2007, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľov proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 5. 2007, sp. zn. 4 Tpo 27/07 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru, čl. 46 Ústavy SR.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. 11. 2007, sp. zn. 5 Tdo 20/2007 sa zrušuje a Najvyššiemu súdu SR sa prikazuje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľom ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu vo výške 100.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Najvyšší súd SR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám advokáta Mgr. M. P.aru, so sídlom B.

4. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. M. P., so sídlom B.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Takto vymedzený predmet konania vyplýva z už citovaného návrhu rozhodnutia (petitu).

Ústavný súd v tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľov, ktorí sú v tomto prípade zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (mutatis mutandis III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07) mohol rozhodovať len o porušení tých práv sťažovateľov, k porušeniu ktorých malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu a porušenie ktorých vyslovenia sa sťažovatelia domáhajú v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Z toho tiež vyplýva, že tvrdenia sťažovateľov o pochybeniach, ku ktorým malo dôjsť postupom okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o návrhu krajskej prokuratúry o predĺžení ich väzby, mohol ústavný súd považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľov.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľov bolo posúdiť, či právne názory, o ktoré najvyšší súd oprel svoje uznesenie, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a či nimi (ne)mohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

„Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorý bola vec právoplatne skončená.

Podľa § 371 ods. 2 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie, okrem dôvodov uvedených v ods. 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o väzbe alebo podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej veci zistil, že napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Z tohto dôvodu nemožno podať dovolanie proti rozhodnutiu súdu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 368 ods. 1 Tr. por.

Z obsahu dovolania obvinených R. M. a T. M. je zrejmé, že smeruje proti rozhodnutiu o väzbe. Z už skôr citovaného ustanovenia § 371 ods. 2 Tr. por. však vyplýva, že takéto rozhodnutie môže dovolaním napadnúť iba minister spravodlivosti. Obvinený zo zákona preto nemá v tomto smere aktívnu legitimáciu.

Z tohto dôvodu musel Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. b) Tr. por. dovolanie odmietnuť, a to za použitia analógie, keďže uvedené ustanovenie výslovne neupravuje otázku odmietnutia dovolania v prípade, keď je zo zákona neprípustné. Ako dôkaz opaku (argumentum a contrario) vyplýva táto skutočnosť z ustanovenia § 371 ods. 2 Tr. por., ktoré priznáva v uvedenom prípade aktívnu legitimáciu iba ministrovi spravodlivosti.“

Ústavný súd v súvislosti s citovaným uvádza, že najvyšší súd ako dovolací súd je nesporne oprávnený v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou interpretovať dotknuté ustanovenia Trestného poriadku, t. j. v danom prípade § 368 ods. 1 v spojení s § 371 ods. 2. Výklad, o ktorý v danom prípade najvyšší súd oprel napadnuté uznesenie, je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný o to viac, že vychádza z formujúcej a stabilizujúcej sa judikatúry najvyššieho súdu (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 5/2006 zo 14. júna 2006, ktoré, ako vyplýva z predložených príloh, navyše ministerstvo zaslalo na vedomie právneho zástupcovi sťažovateľov prípisom č. 8235/07-61/D/394 z 19. novembra 2007).

V súvislosti s už citovanou argumentáciou sťažovateľov, podľa ktorej „Delegovanie aktívnej legitímácie na ochranu základných ľudských práv a slobôd tak závažných ako je osobná sloboda na subjekt, ktorý nie je účastníkom konania predstavuje neprípustnú prekážku v prístupe na súd a na spravodlivé súdne konanie, tak ako je zakotvené v čl. 6 Dohovoru“, ústavný súd zdôraznil, že v danom prípade ide o dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemusí ani podľa zásad vyplývajúcich z dohovoru v každom prípade disponovať ako aktívne legitimovaný subjekt priamo účastník konania (v danom prípade obvinení).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemožno napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považovať za neodôvodnené ani arbitrárne a ani také, ktoré by mohlo mať za následok porušenie označených práv sťažovateľov.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti pri predbežnom prerokovaní je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán

porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Opierajúc sa o uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2008